

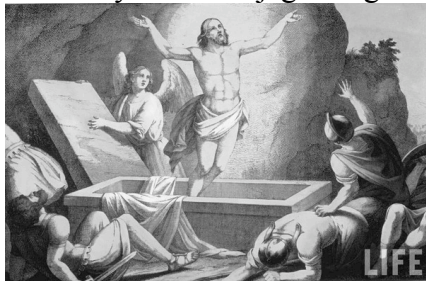
Girighet och död eller Solidaritet och Uppståndelse

Vi närmar oss 1 maj, min ungdoms viktigaste Helgdag.

I entusiastisk 1968-anda skanderade vi "Internationell Solidaritet arbetarklassens kampenhet" och sjöng Internationalen i Förbundet Kommunist tillsammans med bl a Anders Carlberg och Göran Skytte, båda idag bekännande kristna.

Men först kommer påskan som väl är den kristna mystikens kärna. Vad det betyder att "Jesus har dött för våra synder" har jag aldrig förstått, men uppståndelsen från de döda är desto mer

påtaglig.

Men kan det vara annat än vidskepelse och myt? Och har inte vetenskapen bevisat att människan helt är sin kropp och hjärna och att det inte kan finnas något liv efter döden? Nej faktiskt inte! Även om många tror det blandar de ihop en materialistisk tolkning av vetenskapen med fakta. Och vetenskapen kommer aldrig att kunna bevisa att det inte finns en själ som överlever döden då man inte kan bevisa icke-existens.

Men som den vise Konfucius sa "*Varför skulle vi bekymra oss om döden? Livet har ju så många uppgifter som måste lösas först.*"

Ja som kommunist, i Marx mening "Av var och en efter förmåga åt var och en efter behov", håller jag förstås med om att det finns mycket att göra i livet före döden för att skapa ett människovärdigt liv för alla på vår planet. Men det kanske också är så att för att vi ska klara denna stora uppgift att skapa en ny jord och en ny himmel behöver vi den inspiration och kraft som en tro på liv efter döden ger då den klart visar att människan är mycket mer än sin kropp och hjärna.

Just nu är det viktigaste att vi är på "ond" väg att helt förstöra förutsättningarna för mänskligt liv på vår vackra planet. Vi har all information och kunskap vi behöver. Jordens resurser räcker för 18 miljarder människor om vi lever på Rwandas nivå och hela 14 miljarder om vi lever på Indiens nivå. Men ska vi leva på Englands nivå får vi inte vara fler än 2,5 miljarder och på USA:s nivå inte fler än 1,5 miljarder. Vilka ska bli frivilliga "kollektiva självmordsbombare"? Eller ska vi vänta tills krigets vansinne låter slumpen avgöra vilka som "ska få leva vidare" om det nu alls går att leva efter ett nytt stort krig?

Vad är det som gör att vi ändå inte kan komma överens och på allvar ta itu med miljöförstöringen, krig och orättvisor? Kanske de sju dödssynderna och då särskilt högmod och girighet? För vad är det annars som gör att en grupp människor tycker sig ha rätt till mer

av jordens resurser än andra? Att en del tycker sig vara värda mångmillionbelopp när även i vårt land många har svårt att klara livets nödtorft, för att inte tala om fattigdomen i världen. Har man helt glömt den kloke Cornelis Wreeswijk ”Du kan ingenting ta med dig dit du går” i varje fall inte penningar och materiella ting.

Jag tror det är en djup existentiell ångest vi försöker döva med materiell expansion - men vi är vid vägs ände.

Självska debeteendet har ökat, det är ofta ”lättare” att stå ut med kroppslig smärta än själslig ångest. Individerna skär sig. Samhället skär ned på mänsklig omsorg och välfärd samtidigt som man satsar på att få fart på de materiella hjulen för att vi ska kunna konsumera mer och en del samla mer pengar på hög. Men vår djupa mänskliga ångest kan inte stillas så.

Vi är utslängda ur paradiset, men jag tror inte för att vi gjort fel, utan det är vår mänskliga väg. Från omedveten apa blir vi genom ingjutandet av Gudagnistan människor men med en mödosam väg till Gudomlig fullkomlighet. På den resan är vi i början existentiellt helt ensamma men det finns en grundläggande kraft som leder oss, Kärleken, om än i början bara omedvetet. Fast vi vågar inte lita på att vi är värda den kärlek vi behöver och det väcker ångest.

Det är ändå denna kraft, Kärleken, som måste styra och som i politiken stavas Solidaritet. Många gånger påstås det att det fattas pengar. Men vi lever inte av pengar – vi kan inte äta pengar, inte bo i pengar och knappt skyla oss med pengar. Att påstå att pengarna inte räcker är ett missbruk av matematikens klara logik för att dölja grumlig politik och brist på solidaritet. Tex när man avskedar sjukvårdspersonal fast de behövs och vill arbeta med hänvisning till pengabrist. Men om vi hade medborgarlön skulle detta aldrig behöva inträffa. Och att vi inte rättvist kan fördela samhällets och jordens resurser beror inte på pengabrist utan på brist på solidaritet.

Det kanske är en myt att Jesus mättade mer än 5000 personer med två fiskar och fem bröd. Men det finns faktiskt ett matematiskt bevis inom mängdläran att om man delar ett klot i minst fem delar så kan man sätta ihop delarna till två klot vardera lika stort som det första utan några hål. Kanske var det detta Jesus kunde. Men viktigare - viljan att dela på det vi har, solidariteten, kärleken i praktisk handling –är det enda som kan mätta existentiell hunger.

Den visaste människa jag sett på nära håll är Bede Griffiths, en engelsk akademiker som blev abbot i ett Benediktinkloster och sen levde som Indisk munk men kristen. Han sa: De olika religionerna är som fingrarna på en hand, vi ska inte blanda ihop dem, för då tappar vi greppet, men de har samma källa. Och vi är Guds fingrar och händer, utan oss händer inget.

En präst gick förbi en trädgård full med vackra väldoftande blommor och dignande fruktträd och sa till trädgårdsmästaren- Vilken fin trädgård du och vår Gud har- Ja och du skulle ha sett hur den såg ut då Gud skötte den själv.

Bede Griffiths fick även frågan om det finns ett helvete. Han tänkte länge och sa: - Man måste nog tror att det finns ett helvete men man behöver inte tro att det finns någon i det. Det berättas dock om en person som i dödens närhet fått se in i helvetet: där fanns ändå människor – magra, utsvultna och sjuka fast de alla satt runt en stor skål med gott ris. Men pinnarna var tre meter långa så de kunde inte äta. Personen fick sen se in i Himmelen - där var det likadant, nästan, en stor skål med ris och tre meter långa pinnar. Men alla var välmående för de matade varandra över den stora skålen.

Nära-döden-upplevelser kan i sig inte ge ett vetenskapligt bevis för liv efter döden men jag anser att de ger en viktig ledtråd till en ny vetenskaplig syn på hjärnan och medvetandet där

själens odödlighet blir en naturlig följd. Jag tror faktiskt att vi är nära ett sådant paradigmskifte i vetenskapen – det kan gå fort, som när vi i en dubbeltydig bild plötsligt ser den bilden vi inte såg först.

Men vi behöver ändå inte vänta – för den som vågar lyssna även med hjärtat är tilltalet tydligt nog. Tex berättar en 62 årig ”oflummig” affärsman efter sin nära-döden-upplevelse (citerat från Moody Ljuset ur tunneln ,NoK 1988)

”Det första jag såg när jag vaknade på sjukhuset var en blomma och då grät jag. Tro det eller ej men jag hade aldrig sett en blomma på riktigt innan jag kom tillbaka från döden. En viktig sak som jag lärde mig när jag dog var att vi alla är en del i ett enda stort levande universum. Om vi tror att vi kan skada en annan människa eller något annat levande utan att samtidigt skada oss själva så har vi sorgligen misstagit oss. Nuförtiden när jag betraktar en skog eller en blomma eller en fågel säger jag. Det där är jag, en del av mig själv. Vi står i förbindelse med allting och om vi sänder ut kärlek genom de förbindelserna så blir vi lyckliga”.

Vi är nära att föröda Jorden, nära mänsklighetens död. Låt oss hoppas att detta är en global nära-döden-upplevelse som då vi tar oss igenom den ger oss, som mänsklighet, samma insikt som de som haft en nära-döden-upplevelse förmedlar - att livets mening är att växa i kunskap och kärlek och som uttrycks i praktisk handling, Solidaritet..

Texten till Internationalen i Henrik Menanders kraftfulla svenska översättning var en stark apell till arbetarklassens befrielsekamp och med djupt existentiellt mål, så jag hoppas och tror att han, från den sångarhimmel där jag är övertygad om att han är, överser små ändringar

Upp själar uti alla män'skor
Som hjärnan bojar lagt uppå
I hjärtat sjunger våran mentor
Vi ska kärlekens väg nu gå
Vakna upp ur mörka marknadsruset
Själ stå upp du är nu fri
Från mörkret stiga vi mot Ljuset,
från intet allt vi vilja bli.

Upp till kamp för Planeten!
Sista striden det är,
ty Solidariteten
åt alla lycka bär
Vi är människor på Planeten!
En enad mänsklighet vi är,
ty Solidariteten
åt alla lycka bär.

I höjden räddarn vi ej hälsa,
ej furstar Men Gudar stå oss bi.
Och själva skola vi oss frälsa
När i vart hjärta vår själ är fri.
Vi är alla systrar och bröder
Som går till ljuset hand i hand,
vi sjunger så att hjärtat glöder
med kraftig röst i varje land.

Vi är syskon på Planeten!
Samma Gud som alla lär
att Solidariteten
åt alla frälsning bär.
Vi är syskon på Planeten!
En enad stor familj vi är
Och Solidariteten
åt alla lycka bär....

Jan Pilotti,
naturvetare, ungdomspsykiater
Örebro